

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/65/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312213555
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Gažovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1312213555.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Gažovičovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 17. októbra 2014, č.k. 12C 102/2012-115, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvého stupňa návrh; ktorým sa navrhovateľ; v konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 12C 102/2012, 12 C 130/2012, 12C 134/2012, 12C 135/2012 a 12C 143/2012, spojených na spoločné konanie pod sp. zn. 12C 102/2012 uznesením zo dňa 23. októbra 2013, č.k. 12C 102/2012-32; domáhal zaplataenia náhrady škody spolu vo výške 875 eur a nemajetkovej ujmy v celkovej výške 3.319,20 eur podľa zák. č. 514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci; odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 35Er/1167/2004 v prospech navrhovateľa ako oprávneného proti povinnému W. J., požiadal navrhovateľ dňa 08.06.2007 o zmenu súdneho exekútora, o ktorej žiadosti rozhodol súd uznesením zo dňa 13.07.2009, č.k. 35Er/1167/2004-17, ktorým jeho žiadosti vyhovel. Ďalej mal preukázané, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 36Er/2415/2003 v prospech navrhovateľa ako oprávneného proti povinnému W. N.W., v ktorom navrhovateľ požiadal o zmenu súdneho exekútora dňa 02.11.2009, súd uznesením zo dňa 21.06.2010, č.k. 36Er/2415/2003-12, rozhodol tak, že žiadosti navrhovateľa vyhovel. Aj v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 36Er/716/2003 v prospech navrhovateľa ako oprávneného proti povinnému S. D., v ktorom navrhovateľ požiadal dňa 02.11.2009 o zmenu súdneho exekútora, súd rozhodol uznesením zo dňa 14.06.2010, č.k. 36Er/716/2003-10, tak, že žiadosti navrhovateľa vyhovel. Rovnako v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 36Er/2707/2002 v prospech navrhovateľa ako oprávneného proti povinnému O. N., požiadal dňa 14.10.2009 navrhovateľ o zmenu súdneho exekútora, o ktorej žiadosti súd rozhodol uznesením zo dňa 03.06.2010, č.k. 36Er/2707/2002-18, ktorým jeho žiadosti vyhovel. Taktiež v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 36Er/110/2003 v prospech navrhovateľa ako oprávneného proti povinnému S. Ĥ., v ktorom navrhovateľ požiadal dňa 02.11.2009 o zmenu súdneho exekútora, súd uznesením zo dňa 13.07.2009, č.k. 36Er/110/2003-17, rozhodol tak, že žiadosti navrhovateľa vyhovel. Takto ustálený skutkový stav veci posúdil po právnej stránke podľa

§ 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1,2,3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a § 44, v znení účinnom do 01.09.2005, a § 238 ods. 1,2 Exekučného poriadku a dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal splnenie zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Poukázal na to, že v zmysle ust. § 238 Exekučného poriadku sa na predmetné exekučné konania vzťahovala právna úprava účinná od 01.09.2005, ktorá nestanovovala lehotu na rozhodnutie o zmene exekútora, exekučný súd v označených konaniach nebol povinný o žiadosti navrhovateľa o zmenu súdneho exekútora rozhodnúť v lehote 30 dní, a preto sa navrhovateľom tvrdeného nesprávneho úradného postupu; spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o zmenu exekútora; nedopustil. Dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal ani ďalší z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu; ktorým je existencia majetkovej škody, keď neprodukoval žiadne dôkazy preukazujúce vznik majetkovej škody ani jej výšku, pričom vznik škody nepreukazuje ani navrhovateľom predložený znalecký posudok č. X/XXXX zo dňa XX.XX.20XX; vypracovaný iba všeobecne, bez vzťahu k prejednávanej veci. K uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uviedol, že ani v tomto smere navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno, keď nedodržanie zákonom stanovenej lehoty; bez preukázania dopadu tvrdeného nesprávneho úradného postupu v rôznych oblastiach jeho pôsobenia; samo o sebe nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nezakladá. Zároveň dôvodil, že navrhovateľ v konaní nepreukázal ani naplnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, ktorým je existencia príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou škodou, keď svoje tvrdenia, že príčinou vzniku majetkovej škody a nemajetkovej ujmy bola skutočnosť, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote nepreukázal. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie dôvodiac tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia veci. Namietal, že v dôsledku procesného postupu prvostupňového súdu v prejednávanej veci došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti a porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a súd prvého stupňa mu odňal možnosť konať pred súdom, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) pojednávania napriek tomu, že trval na svojej osobnej účasti (resp. právneho zástupcu) na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde, v dôsledku čoho nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, keď vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Zároveň namietal i porušenie jeho práva na zákonného sudcu, keď súd prvého stupňa vo veci konal a rozhodol napriek tomu, že už v návrhu na začatie konania ho upovedomil o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu; ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie; je potrebné z konania vylúčiť, pričom na uvedenom nič nemení ani to, že krajský súd v uvedených skutočnostiach dôvody na vylúčenie sudcu nevzhladol. Poukázal na to, že súd prvého stupňa v súvislosti s majetkovou ujmou analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a konštatoval, že napadnutý rozsudok, z ktorého nie je zrejmé, na základe akej úvahy dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu, že mu majetková škoda a nemajetková ujma nevznikli, je potrebné ako nepreskúmateľný zrušiť, a to aj s poukazom na jeho vnútornú rozpornosť, keď prvostupňový súd síce porušenie práva zistil, avšak ho nekonštatoval a na tejto chybe „postavil“ svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Nesúhlasil so záverom prvostupňového súdu, že v konaní nepreukázal vznik škody, keďže výšku škody, ktorú presne špecifikoval na základe účtovnej agendy, ktorú vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií, nebolo možné korešpondenčne predložiť, mienil na pojednávaní preukázať aj predložením znaleckého posudku, ktorého vypracovanie by zabezpečil, avšak prvostupňový súd dokazovanie neprípustne skrátil iba na dôkazy vykonávané ex offa, nepoučil

ho podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že vo veci mieni rozhodnúť. Zdôraznil, že všetky problémy, ktoré boli v jeho právnej sfére vyvolané nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu a ktoré jasne a zrozumiteľne opísal v podanom návrhu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť, keď prvostupňový súd vykonal všetky navrhnuté dôkazy, správne ustálil skutkový stav veci, ktorý aj správne právne posúdil, a z dôvodu, že nedošlo k namietanému nesprávnemu úradnému postupu, návrh ako nedôvodný zamietol. Odvolacie námietky navrhovateľa považoval za neopodstatnené, nakoľko vo veci rozhodol zákonný a nestranný sudca, boli splnené všetky podmienky na prejednanie veci v neprítomnosti navrhovateľa (§ 101 ods. 2 O.s.p.) a súd prvého stupňa neodňal navrhovateľovi svojím postupom ani možnosť konať pred súdom.

Odvolačný súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný, vrátane konania, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V posudzovanej veci vykonal súd prvého stupňa všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal zaplattenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal odporca na svoju obranu (§ 120 ods. 1, 4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 143 O.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že v danej veci neboli naplnené zákonné podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom orgánu štátu, pričom na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia § 3 ods. 1 písm. d), § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a § 44, v znení účinnom do 01.09.2005, a § 238 Exekučného poriadku, svoje dôvody, pre ktoré návrhu navrhovateľa nevyhovel a neprihliadol tak na jeho námietky proti postupu Okresného súdu Bratislava III v exekučných veciach sp. zn. 35Er/1167/2004, 36Er/2415/2003, 36Er/716/2003, 36Er/2707/2002 a sp. zn. 36Er/110/2003, aj dostatočne v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov súvisiacich s predmetom konania, a preto možno odôvodnenie jeho rozhodnutia považovať za presvedčivé. Obsah odvolania navrhovateľa nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa z hľadiska ním uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie. V odvolacom konaní tiež nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť jeho rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Súd prvého stupňa postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti za škodu spôsobenú súdom v občianskom súdom konaní v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého musia byť súčasne splnené tri podmienky, a to: 1/ existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, 2/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup súdu a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmom) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

V preskúmvanej veci je správny záver súdu prvého stupňa, že v exekučných konaniach vedených pod sp. zn. 35Er/1167/2004, 36Er/2415/2003, 36Er/716/2003, 36Er/2707/2002 a 36Er/110/2003 k nesprávnemu úradnému postupu nedošlo, keď uvedený záver zodpovedá vykonaným dôkazom (§ 143 O.s.p.), nakoľko súd prvého stupňa vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti tvrdené navrhovateľom, ako aj listinné dôkazy založené v spise a svoje skutkové závery založil na ich správnom zhodnotení, v ktorom postupe nebol zistený žiaden logický rozpor.

Odvolačný súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že exekučný súd v konaniach sp. zn. 35Er/1167/2004, 36Er/2415/2003, 36Er/716/2003, 36Er/2707/2002 a sp. zn. 36Er/110/2003 nerozhodol

o žiadostiach navrhovateľa o zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonnej lehoty 30 dní v zmysle ust. § 44 Exekučného poriadku, keď v danej veci exekučný súd nebol lehotou podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku viazaný, nakoľko pre posúdenie otázky dodržania lehoty 30 dní na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora podľa § 44 Exekučného poriadku je; s poukazom na ust. § 238 Exekučného poriadku; rozhodujúce znenie citovaného ustanovenia platného a účinného v čase začatia predmetných exekučných konaní; ktoré začali v roku 2003, resp. 2004, kedy zákon lehotu na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora na základe žiadosti oprávneného neurčoval; a teda exekučný súd v danej veci nemohol o zmene súdneho exekútora v označených veciach rozhodnúť až po uplynutí zákonnej lehoty.

Vecne správny je tiež záver prvostupňového súdu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik škody, keď nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce vznik skutočnej škody a samotný paušálny výpočet údajných nákladov spojených s uplatnením práv vyplývajúcich mu z exekučného titulu v predmetnom exekučnom konaní vznik škody nepreukazuje. Na uvedenom závere nemôže nič zmeniť ani argumentácia navrhovateľa, že nemohol pred rozhodnutím súdu z dôvodu ochrany obchodného tajomstva predložiť listinné dôkazy, ktoré by preukazovali vznik nákladov (a teda aj tvrdenej škody), ktoré mienil predložiť až na pojednávaní; ktorého sa nezúčastnil, keď; ako na to správne poukázal aj súd prvého stupňa; navrhovateľ mal od podania návrhu dostatok času a príležitostí predložiť, prípadne aspoň označiť dôkazy na preukázanie vzniku škody.

Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za škodu či nemajetkovú ujmu okrem nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu a vzniku samotnej škody predpokladá i existenciu príčinnej súvislosti medzi týmto rozhodnutím alebo postupom a vznikom škody.

Prvostupňový súd dospel k správne záveru i v tom, že navrhovateľ v preskúmvanej veci nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti medzi údajným vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, nakoľko z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by navrhovateľovi ním tvrdené náklady (vznik ktorých ani nepreukázal) nevznikli, ak by exekučný súd v konaniach sp. zn. 35Er/1167/2004, 36Er/2415/2003, 36Er/716/2003, 36Er/2707/2002 a 36Er/110/2003 o jeho žiadosti o zmenu súdneho exekútora rozhodol skôr.

Odvolací súd sa rovnako stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie predpokladov pre priznanie požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, keď nepreukázal žiadne konkrétne okolnosti, resp. následky údajného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktoré by jej priznanie umožňovali, resp. odôvodňovali.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa, že mu súd prvého stupňa odňal možnosť konať pred súdom tým, že vec prejednal a vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 22.07.2014 v jeho neprítomnosti, , odvolací súd ju považuje za nedôvodnú a účelovú, keďže navrhovateľ, resp. jeho právny zástupca, boli na toto pojednávanie riadne predvolaní už mesiaci máj 2014, pojednávania sa nezúčastnili a ani nepožiadali z dôležitého dôvodu o jeho odročenie; pričom o nezaujatosti vec prejednávajúcej zákonnej sudkyne rozhodol Krajský súd v Bratislave; a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady (§ 101 ods. 2 O.s.p.) na prejednanie a rozhodnutie veci na pojednávaní dňa 22.07.2014 v jeho neprítomnosti.

Nedôvodná je tiež odvolacia námietka navrhovateľa, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, keď; ako už bolo uvedené; o jeho námietke zaujatosti v preskúmvanej veci rozhodol Krajský súd v Bratislave, ktorý uzneseniami zo dňa 29.10.2012, č.k. 4NcC 280/2012-18 (vo veci sp. zn. 12C 102/2012), zo dňa 23.10.2012, č.k. 8NcC 331/2012-13 (vo veci sp. zn. 12C 130/2012), zo dňa 23.10.2012, č.k. 8NcC 328/2012-14 (vo veci sp. zn. 12C 134/2012), zo dňa 29.10.2012, č.k. 4NcC 328/2012-21 (vo veci sp. zn. 12C 135/2012) a zo dňa 24.10.2012, č.k. 2NcC 339/2012-16 (vo veci sp. zn. 12C 143/2012) zákonnú sudkyňu; JUDr. Vieru Sládečkovú; z pojednávania a rozhodovania danej veci nevylúčil.

Súdu prvého stupňa teda nemožno vytknúť žiadne procesné pochybenie ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení nároku navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu v konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 35Er/1167/2004, 36Er/2415/2003, 36Er/716/2003, 36Er/2707/2002 a 36Er/110/2003, pričom ani v odvolaní navrhovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie tejto otázky odvolacím súdom. Súd prvého stupňa sa v rámci predmetného konania vypořiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami uvádzanými v podanom návrhu a svoje rozhodnutie

vydal v súlade s platnou právnou úpravou, pričom svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil, a preto ani v tomto smere nemožno námietky navrhovateľa považovať za opodstatnené.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s § 142 ods.1 O.s.p., a úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko nepodal v odvolacom konaní návrh na rozhodnutie o povinnosti nahradiť mu trovy odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1 vety prvej O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.